

Seitsemän lampunjalkaa -Smyrna

Avatkaa Raamattunne Ilmestyskirjan luvusta 2. Tulemme lukemaan Herran sanoman Smyrnan seurakunnalle, jakeista 8-11: *"Ja Smyrnan seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli (joka on sanatarkasti: tuli kuolleeksi) ja virkosi elämään: Minä tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi - sinä olet kuitenkin rikas - ja mitä pilkkaa sinä kärsit niiltä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagooga. Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät pantaisiin koetukselle, ja teidän on oltava ahdistuksessa kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita"*. Jumala siunaa Sanansa.

35 mailia Efesosta pohjoiseen sijaitisi Smyrnan kaupunki. Olen mietiskellyt tänään, millaista olisi ollut elää Smyrnassa asukkaana. Uskon, että tietyt asiat olisivat syöpyneet tajuntaasi, olisivat tulleet osaksi kulttuuriasi, mitkä itse asiassa olisivat muodostaneet luonteenpiirteitäsi sillä alueella.

Ensiksikin, Smyrna oli maantieteellisesti sijoittunut kauniiseen paikkaan, ja ainoa sana, joka olisi oikeutetusti kuvannut sitä, oli sana "kaunis". Kaupunkiin tultiin sisään sypressimetsäaukioisen kukkulan kautta, joka ympäröi koko kaupunkia. Smyrna kilpaili Efeson kanssa Aasian ensimmäisen kaupungin tittelistä. Se tunnettiin lempinimellä Aionian Kukka. Itse asiassa se oli maailman kaunein paikka, jossa olisitte voineet elää. Ja silti juuri tuon kaupungin kadut olivat värjäytyneet niiden verellä, jotka omistivat Kristuksen Pelastajanaan. Ei mikään muu Aasian kaupungeista ole tehnyt historiaa siinä, että niin moni kuoli siellä Kristukseen uskonsa takia. Voisitte Heberin tavoin sanoa: "Paikka jossa jokainen näkymä miellytti, vaan ihmisen silti oli väistyttävä".

Mutta olisi myös jotain muuta, joka olisi taustaasi. Smyrnan kaupunki liitettiin bam- puuhun, josta saatiin mirhaa - arabian kumia tuotettiin siellä ja sen tuoksun on täytynyt levitä koko kaupungin ylle. Mutta siitä tuotteesta, ja sen kaupankäynnistä Smyrna sai nimensä. Sana "smyrna" tarkoittaa mirhaa. Ja luonnollisesti olisit kasvanut siellä Aasian hyvinvoinnin keskellä, joka myös rikasti kaupunkia. Itse asiassa ainoa sana joka kaupallisessa mielessä olisi kuvannut Smyrnaa oikeutetusti oli kuuluisa rikkaudestaan. Smyrnaan kuuluminen nosti sinut yläluokkaan tulojesi puolesta. Ajatelkaapa sitä.

Juuri tälle seurakunnalle Herra kirjoittaa ja sanoo: "Minä tiedän sinun köyhyytesi". Miten se voi olla niin? Erittäin todennäköisesti he olivat menettäneet kaiken. Työnsä, tulonsa, hyvinvointinsa, omaisuutensa - erittäin todennäköisesti he menettivät kaiken Kristuksen takia. Mutta on jotain muutakin. Ei ainoastaan maantieteellisesti ja kaupallisesti, mutta poliittisesti: sana jota ajattelin liittyneenä Smyrnaan poliittisesti on "uskollinen". Koska Rooman valtakunnassa - Smyrnastahan oli tullut roomalaiskaupunki vuonna 378 eKr - lähes 500 vuotta ennen kuin tämä kirje saapui, he olivat olleet uskollisia vallanpitäjälleen. He antoivat Roomalle ensimmäisen sijan. Ja tiedätkö, erään kerran kun roomalainen legioona oli vaikeuksissa talven odottamattoman saapumisen takia, Smyrnan ihmiset käytännössä riisuutuivat vaatteistaan vaatettaakseen toisia. He olivat uskollisia.

Eikö tämä ole huomio, joka tulee Herralta läpi koko tämän kirjeen? "Ole uskollinen kuolemaan asti", mutta ei Roomalle eikä Caesarille, vaan uskollinen Hänelle. Ajatelkaapa sitä maantieteellisesti, kaupallisesti ja poliittisesti. Mutta sitten ajatelkaapa uudelleen: ajatelkaa heitä uskonnollisesti. Ja tiedätkö, Smyrna oli kaupunki, jossa mikä tahansa kelpasi - missä uskonto oli valintakysymys - tiettyyn pisteeseen saakka. Ja joka puolella kaupunkia oli alttareita kaikille kuviteltavissa oleville epäjumalille: Zeus oli siellä, Apollo myös, Afrodite, Ascelupias - lääketieteen jumala oli siellä; Demitre, Sybille - luonnon jumalatar, kaikki ne olivat siellä.

Siellä oli myös eräs muu, alttari Augustukselle. Toinen sellainen ja ainoa Aasiassa. Ja smyrnalaiset olivat pystyttäneet sen. He olivat fanaattisia sen suhteen. Se oli ainoa, joka ei ollut vaihtoehtoinen. Näemme kohta miksi. Koska jokaisen täytyi liittyä tähän poliittiseen, uskonnolliseen keskukseseen - Roomaan ja Augustukseen, joka oli nostettu jumalaksi.

Voitteko tuota taustaa vasten nähdä, kuinka kalliiksi tuli olla alamaainen ainostaan Kristukselle? Sallia Hänen olla Se, joka valtasi kokonaan, viehätti ja jonka auktoriteettia hän noudatti? Ettekö näe, että juuri näissä olosuhteissa kristityt tulitaisiin koettelemaan.

Tämän taustan valossa, sallikaa minun viitata kolmeen seikkaan jotka opin ja joita käsittelin edellisiltana, jotka tulisivat olemaan yhteydessä jokaiseen näistä seurakunnista. Mutta sallikaa minun osoittaa ne referensseinä Smyrnasta. Ensimmäinen on käytännöllinen opetus: tässä on sanoma Smyrnan pienelle seurakunnalle, joka hyväksyi, tunnusti ja myönsi Kristuksen vaatimuksen. He olisivat näin erotetut kulttuuristaan ja kaupankäynnistään ja heidän uskonnostaan. Ja erityisesti siitä suuresta alttarista Augustukselle. Tuosta poliittisesta, uskonnollisesta keskuksista - ja se on huomattavaa, että juuri tämän alttarin ääressä Polykarpus vuonna 169 jKr, noin 70-80 vuotta tämän kirjeen saavutettua seurakunnan, Polykarpus jonka sanottiin tunnetun apostoli Johanneksen - hän seisoi tuolla alttarilla elämänsä kokeessa.

Ja mitä hänen olisi pitänyt tehdä? Ottaa vain pieni hyppysellinen suitsutusta ja laittaa se tuleen, tunnustuksena siitä, että Augustus oli "sotar", vapahtaja, "kyrios", herra. Tiedätkö mitä Polykarpus sanoi: "86 vuotta olen palvellut Vapahtajaani. Hän ei ole tehnyt minulle mitään pahaa. Voinko siis kieltää Hänet?" Ja Polykarpus poltettiin tunnin sisällä tuosta julistuksesta.

Tuo on tausta ja käytännöllinen opetus. Herra sanoi: "Ole uskollinen kuolemaan saakka, niin Minä annan sinulle elämän kruunun". Se on hyvin osuva käytännön opetus.

Mutta toinen opetus on tämä, jota olen kutsunut profeetalliseksi opetuksiksi. Tulette muistamaan, että havaitsimme Efesossa, että siellä oli langennut seurakunta. Ja tuo lankeaminen ei ollut intohimon jättämisestä, vaan Persoonan hylkääminen - Kristuksen. Tuo asioiden tila profeetallisesti, oli ilmeisesti kehityksessä niinä aikoina, kun tämä kirje kirjoitettiin. Saatatte nähdä kirjeessä Efesolle apostoliset ja jälkiapostoliset vuodet, ehkäpä apostoli Johanneksen kuolemaan saakka, toiselle vuosisadalle. Tuo asioiden tila tulisi olemaan Efeson yllä.

Mutta heti seuraten sitä seurakunnan historiassa tulee aikakausi, kun vainot puhkesivat vastasyntyneen seurakunnan ylle. Nero tuli valtaistuimelle vuonna 54 jKr. Diocletianus tuli valtaan vuonna 284 jKr. Ja niiden vuosien välillä, pakanavainojen aalto toisensa jälkeen huuhtoi seurakunnan yli. Ei aina koko valtakunnan yli, joka vaiheessaan, vaan tiettyinä aikoina ja tietyissä paikoissa. Aalto toisensa jälkeen katkerinta vainoa runnoi Kristuksen todistuksen yli.

Itse asiassa tätä jatkui Konstantinukseen saakka. Ja Melvian taistelua 312 jKr on yleisesti pidetty Konstantinuksen kääntymyksen, tai miksi sitä haluatte kutsuakaan, hetkenä. Katsomme sitä toisena kertana. Mutta jotain tapahtui - ja yhtäkkiä vaino oli ohi. Ja uusi vaihe saavutettiin seurakunnan todistuksessa. Tuolla välillä oli ollut sirkus, areenan vaihe, Rooman palosoihdut, aikakausi jolloin lukemattomat kuolivat, katakombien ajat, marttyyrien aika. Kun itse asiassa marttyyrien verestä, kuten Tertullianus sanoi vuonna 200, tuli seurakunnan siemen.

Siinä teillä on seurakunnan historian suurnimet: Polykarpus, Justinus, Ignatsios, Perpetua, tuo roomalainen nainen ja hänen palvelijattarensa Felicita, jotka kuolivat yhdessä Kristuksen todistuksen takia. Voi, rakkaat pyhät tänä iltana, me olemme säästyneet siltä tässä maassa. Mutta mikä oli totta pakanallisessa Roomassa, oli totta Paavin Roomassa, kuten tulemme seuraavana iltana huomaamaan. Se on ollut totta myös muiden valtojen alaisuudessa - kommunististen, islamististen hallitusten. Ja jopa tänä iltana, osa todistuksesta maan päällä, on vainon kohteena, Kristuksen takia.

Siispä on olemassa seurakuntia, jotka hyvin todennäköisesti ovat vielä tänäänkin Smyrnan tilanteessa - kun he tuntevat paineen ja vainon, joka tulee, kuten tämä sanoma kertoo, Saatanan synagoogasta. On siis käytännön opetus, profeetallinen opetus, mutta liittyneenä siihen on myös yhä uudelleen esiin nouseva opetus, mikä on totta kaikkina aikoina: havaitsimme sen Efesossa - langennut seurakunta. Jotain oli mennyt vikaan heidän palavan intonsa osalta. Mutta Smyrna, sana jonka haluaisin antaa sydämellemme tänä iltana, on se pelokas seurakunta. Jotain oli mennyt vikaan heidän uskossaan.

Kuinka Herra aikoo käsitellä tämän asian? Haluan esittää teille tuon sanoman tänä iltana neljän yksinkertaisen otsikon alla. Ja teen sen näin: ensiksi katsotaanpa Kristuksen ominaispiirteitä - joka puhuu tälle seurakunnalle. Kun Hän puhui Efesolle, saatoitte tunnistaa, että Herra viittaa sanomaansa seurakunnalle, joka itse asiassa oli hyljännyt Hänen Persoonansa. He olivat unohtaneet Hänen asemansa - että Hän piti kädessään seitsemää tähteä. Että Hän kulki seitsemän lampunjalan keskellä. He eivät olleet siinä ymmärryksessä, missä heidän olisi pitänyt olla - Hänen asemastaan kaiken keskellä.

Mutta Smyrnan seurakunnan salaisuus on tämä: he eivät olleet unohtaneet Hänen Persoonaansa, mutta he unohtivat Hänen tuskansa, että Hänestä tuli kuollut. Hän kuoli kaikkein katkerimman painon, vainon ja tuskan alla. Jokainen häväistys jota ihmiset saattoivat tehdä Hänelle tehtiin Golgatan ristillä. Mutta Hän ei ainoastaan kuollut; Hän elää, Hän nousi ylös. Se on Hän, joka puhuu.

Kuunnellaan Hänen ääntänsä: "Ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli ja virkosi elämään". Siinä on kaksi lausumaa. Ensimmäinen, esitän, koskee Ilmestyskirjaa. Ensimmäinen ja viimeinen on Jumalan arvonimi, joka on otettu Jes. 44:6:sta. Sitä käytetään kolme kertaa Ilmestyskirjassa. Kahdessa muussa kohdassa se on liitettyä alfaan ja omegaan, vetäen huomiota kreikankielen aakkosten ensimmäiseen ja viimeiseen kirjaimiin.

Mitä se sitten kertoo? Aakkosten ensimmäisen ja viimeisen kirjaimien välistä löytyy joka ainoa sana, jota voit kuvitella. Ja sen täytyy liittyä kommunikaatioon. Tässä Herra Jeesus sanoo: "Tässä on yhteydenpito, ja se on Minussa. Minä olen ensimmäinen ja viimeinen. Tässä on Ilmestys, joka on täydellinen ja se on täydellinen Kristuksessa. Teidän ei tarvitse kääntyä mysteeriuskontojen puoleen joilla on esikuvansa. Teidän ei tarvitse kääntyä pakanallisuuksiin joilla on vääristelyä - ja juuri sitä oli paljon Smyrnassa. Mutta Kristuksessa te saatte Jumalan sydämen ja käden ilmestyksen täydellisen ilmituomisen. Se on Kristus, joka puhuu, seurakunnalle Smyrnassa, ja vihjaa, että tuo ilmestys on täydellinen, iankaikkisesti. Katsokaapa nyt uudelleen: Minä kuolin, Hänestä tuli kuollut, mikä viittaa Hänen vapaaehtoiseen alistumiseensa tuohon kuolemaan Golgatan ristillä. Mutta tässä ei ole kyseessä vain Hänen tuskansa tosiasia - vaan se tosiasia, että Hänen tuskansa edelsi Hänen tiensä ilmoittamista; Hänestä tuli kuollut. "Ja Minä elän jälleen". Tämä oli Hänen ylösnousemuksensa. Tässä on se tosiasia, että Se, joka tälle seurakunnalle puhuu, on Se, joka on astunut kuoleman lävitse, ja joka on ylösnoussut kunniakkaasti kuoleman toiselle puolelle.

Ettekö ajattele, että tuo Kristuksen ominaisuus, puhuttelisi massoja - miehille ja naisille, jotka kohtaavat itse kuoleman? Eivät käsittäen, tajuten, eivät täysin ymmärtäen jumalallista ilmoitusta, mutta kuoleman kanssa kasvotusten. Mutta tässä on Eräs, joka on kulkenut läpi tuon pimeän tien; joka on ollut itse kuoleman voiman piirissä. Eräs joka on voittanut kuoleman ja on elossa jälleen; Eräs joka on tullut lävitse toiselle puolelle. Rakkaat pyhät, antakaamme sydämemme iloita tänä iltana tässä näkyvässä. Meillä on Kristus, joka kuoli, tuli kuolleeksi; silti sellainen, joka kuolemasta toi esiin elämän - Se, joka nyt Isän oikealla puolella on kuoleman saavuttamattomissa. Siinä on Kristuksen ominaispiirre.

Luuletteko, että meidän tulisi peljätä sitä, minkä Hän on kukistanut? Tämä tulee olemaan Hänen viestinsä sisältö; Hän antaa muutaman lausuman: mutta Hän puhuu ja ilmituo itsensä ominaisuudessaan - Jumalan ilmestyksessä. Jumalan ylösnoussut, ja Hän haastaa pelkomme itse kuoleman yhteydessä.

Luonnollisesti, rakkaat pyhät, me emme pidä kuolemasta, mutta meillä ei ole mitään pelättävää. Koska Se, johon olemme asettaneet luottamuksemme, on sellainen, joka on käynyt kuoleman lävitse - iankaikkisen tien. Haluaisin viedä teidät tänä iltana läpi roomalaiskirjeen, jossa näkisimme ylösnoussut Kristuksen: luku 1, Hänen toteennäyttämisenä Poikana; julistettuna Jumalan Pojaksi voimassa kuolleista ylösnousemisen kautta. Älkää antako kenenkään uskotella teille, että se ylösnouseminen oli se, joka tapahtui Hänen vielä ollessaan maan päällä. Se on Hänen ylösnousemisen hautaluolasta - Hänen toteennäyttämisenä Poikana, ihmisten epäuskon edessä. Jos ajattelette vanhurskauttamista, ajattelette Room. 4:aa: vapautetut rikoksistamme, ylösnoussut uudelleen, näkymänä meidän vanhurskauttamisemme. Tässä on se, mitä Jumala on tehnyt Kristuksessa. Siinä kohtaa tulimme sisälle syntisinä. Tässä on Se, joka on asettanut meidät pyhiksi. Mutta jos ajattelette pelastusta, Room. 10 ja 9: uskot sydämessasi, että Jumala on Hänet kuolleista herättänyt - sitä on pelastus. Sydämemme ovat iloiset, ne riemuitsevat, koska Vapahtaja, jonka tunnemme on Se, joka kuoli, tuli kuolleeksi ja on elävä.

Mutta antakaa minun tulla nyt seuraavaan julkilausumaan, jonka Herra esittää. Ja nyt, kiinnittäkää huomiottanne tähän toisena pienotsikkona, ei ainoastaan Kristuksen ominaisuuksiin, vaan sovituksien jonka Hän tuo. Ja tuo sovitus on kolmiosainen. Havaitsette, että monet Raamatun versiot jättävät pois sanan "teot", ja siirtyvät suoraan niihin kolmeen asiaan, jotka Herra tietää. Jättävät pois sanan "teot", koska tietävät ettei ole kyse palvelusta, vaan selviämisestä. Sana sanoo: "Minä tiedän sinun ahdistukseksi." Eikö tämä tyydytäkin sydäntä? Tämä ei ainoastaan elä, vaan Hän tietää. Hän tietää, millaista on Kristuksen todistuksen vuoksi menettää työpaikkansa, menettää toimeentulonsa, menettää omaisuutensa. Sana "ahdistus" alkukielellä puhuu iskusta, ehkäpä fyysisestä, henkisestä. Mutta nuo

iskut tulevat. Se on sama sana "kärsimys", jota on käytetty Kristuksen omista kärsimyksistä. Kristuksen kärsimykset Kol. 1:24:ssa. Hän tietää, mutta Hän tietää muutakin. Hän tietää köyhyytesi. Hän tietää, mitä se heille maksoi, omaisuutensa menettämisessä, siinä pannaan julistamisessa mikä oli seurausta Kristuksesta todistamisesta. Hän sanoo: "Minä tiedän sinun köyhyytesi".

Sitten Hän tekee pienen vertauksen. Mittaapa tuota köyhyyttä niihin rikkauksiin, koska "sinä olet rikas". Rikkaita uskossa, rikkaita armossa, rikkaita kunniasa. Sinulla ei välttämättä ole edes kahta pennin killinkä yhteen hangattavaksi Smyrnassa, mutta sinulla on Taivaan pankki rikkaine lähteineen sinun käskyvallassasi.

Haluaisitko mieluummin olla Smyrnassa, kun Herra sanoo: "Minä tiedän sinun köyhyytesi", mutta "sinä olet rikas". Vai olisitko mieluummin Laodikeassa - "Minä olen rikas", mutta Herra sanoo: "Sinä olet köyhä". Ettekö huomaa eroavaisuutta? Smyrnassa heillä ei ollut materiaalisessa mielessä yhtään mitään, mutta hengellisesti heillä oli kaikki mahdollinen. Laodikeassa heillä oli materiaalisesti kaikkea, mutta hengellisesti ei yhtään mitään. Nämä kaksi ovat jyrkkiä vastakohtia. Ja tässä on se sama sana "köyhyys", jonka tapamme yhteydessä Herraan 2 Kor. 8:9:ssa: "että te Hänen köyhyydestään rikastuisitte". "Minä tiedän sinun ahdistuksesi, köyhyytesi ja tiedän myös tämän: tiedän sen vastustuksen". Ja Hän jäljittää sen syntylähteilleen. Hän sanoo: "Minä tiedän mitä pilkkaa sinä kärsit". Tuota samaa sanaa käytettiin kun Kristus oli ristillä. Ne jotka kulkivat ohitse, pilkkasivat Häntä. Saatte nähdä saman loukkauksen kohtaavan uskovia Smyrnassa.

Hän sanoo: "ja mitä pilkkaa sinä kärsit niiltä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagooga." Mitä Hän tällä tahtoo sanoa? Hän jäljittää tämän katkeran vastustuksen, ei ainoastaan uskonnollisista syistä joita siinä oli - palvo Caesaria. Ei ainoastaan poliittisesta syystä, minkä kautta valtakunta koetti aikaansaada uskonnon, johon jokaisen oli alistuttava. Mutta Hän menee syvemmälle. Hän havaitsee, että suuri osa tästä vastustuksesta on tulossa niiltä, joilta he sitä vähiten odottaisivat. Ja se on judaismin pinnalle nousu, tuota pientä Kristuksen ryhmää vastaan. Ja Hän jäljittää sen alkuperän aivan syntylähteilleen.

Saatanalla on synagooga, ei yksin poliittisessa ympäristössä, vaan myös hengellisessä ympäristössä, mistä kaikkein katkerin vastustus on tulossa nostamaan ylös vastustusta sitä vastaan, joka on todellisesti omistautunut Kristukselle. Hän sanoo: "Minä tiedän sen. Saatanalla saattaa olla synagoogansa, mutta tiedän, että nuo voimat jotka ovat teitä vastaan, ahdistus jota kestätte, köyhyys jota koette ja vihamielisyys, joka jälleen kerran on nostettu Minua vastaan, se on nyt nostettu teitä vastaan.

Kristuksen ominaispiirre: Hän elää; Kristuksen käsitystila: Hän tietää. Rakkaat pyhät, tietäisikö Hän tänä iltana, minkäläisten paineiden alla te itse olette? Tietäisikö Hän tänään tuskanne? Tietäisikö sen ongelmanne, joka saattaa sydämenne ymmälleen? Ymmärtäisikö Hän? Voisiko Hän laittaa sormensa sydämellenne ja sanoa: "Minä tiedän"? Uskomme, että Hän voisi. Hän on yhä sama.

Mutta sallikaa minun edetä kolmanteen kohtaan joka on tämä. Haluan teidän kuuntelevan mitä Herra puhuu tässä kontekstissa. Ei Hänen ominaisuutenaan, vaan sovituksena. Tässä tulee käsky: "Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään". Minusta se on jotenkin outoa, koska jos olisit pienessä seurakunnassa, jonka yllä oli painostus, köyhyys oli rankkaa ja vaino tuli saatanallisista lähteistä, sielunviholliselta itseltään. Ettekö ajattelisi, että lohdutus jota tarvitsisitte olisi jotain tällaista? "Minä vahvistan teitä, Minä tuen teitä, itse asiassa otan teidät pois siitä. Mutta minäpä kerron, minä tulen hakemaan teitä", olisi ehkä ollut odotettavampaa. Mutta eikö ole outoa, että tämä on Laodikean kanssa ainoa seurakunta, jolle Hän ei anna mitään viittausta paluuseensa.

Se yllättää minut - ei vihjettäkään Hänen paluustaan. Ja kaukana siitä, että olisi kertonut nostavansa heidän taakkansa pois tai että ratkaisisi heidän asemansa tai vapauttaisi köyhyydestään, Hän sanoo pelkistetysti näin: "On muitakin asioita, joita tulette kärsimään". Se vaikuttaa hyvin oudolta tavalta tuoda lohtua. Mutta Hän sanoi: "Älä pelkää niitä asioita, jotka tulevat päällesi". Saatatte sanoa: millä ihmeen tavalla tämä voisi olla lohdutusta Smyrnan uskovien sydämelle? Jos katsotte sitä tarkkaan, uskon että havaitsette tämän: että Herra on vihjaamassa, että siellä on kolme ongelmaa, joita jokainen kohtaa vainon ja ahdistuksen yhteydessä. Käskyssään Hän tulee antamaan sitä, mikä tulee käsittelemään juuri tuota tilannetta Smyrnassa.

Katsokaapa nyt tätä ensimmäistä lausumaa. Hän sanoo: "Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään". Hän sanoi myös: "Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen". Nyt ei käytetä vihollisesta sielunvihollisen nimeä, vaan väärän syyttäjän. Eikö tämä vastaa siihen kysymykseen, mistä lähteestä tämä vaino on? Se on paholainen, väärä syyttäjä. Ja Smyrnan seurakunnassa oli niitä, joita syytettiin syyttä ja se päättyi heidän vankilaan joutumiseen. Läpi tuon seurakunnan historian ajanjakson, josta olemme nyt puhuneet, läpi noiden vuosien ja myös Konstantinuksen kääntymyksen ajan, tehtiin syytös toisensa jälkeen Kristukseen uskovia vastaan. Heidä ei ymmärretty ja heidän toimintaansa halveksittiin. Heidän saarnaamistaan ei arvostettu. Ja kaikenlaisia vääriä syytöksiä tehtiin heitä vastaan. Ja se lopulta päättyi vankeuteen.

Nyt Herra sanoo: "Haluan teidän huomaavan, kuka on niiden takana - se on itse väärä syyttäjä, paholainen". Edellisiltana mainitsin, jos saan palata hieman taaksepäin, tuodakseni tämän päivän tasalle. Mainitsin, että kirjeessä Efesolle oli joitain linkkejä 1. Mooseksen kirjaan. Voitte nähdä tuon linkin - Eeva ja hänen lankeemuksensa ja karkottamisensa paratiisista - mutta Efesossa voitte nähdä seurakunnan ja sen lankeamisen, ja sille joka voitaa tarjottavan lankeamattoman tilan. Jos Efesolla on kytkentä 1. Mooseksen kirjaan, esitän, että Smyrnalla on kytkentä 2. Mooseksen kirjaan. Muistakaa, että 2. Mooseksen kirjalla on taustansa Egyptissä. Ja Egypti oli erityisen loistava maa, joka käsitteli kuolemaa. Se on siellä, missä kuolleille annettiin oikeudet, ne kehitettiin siellä. Ja siinä maassa kirjoitettiin kuuluisa "Kuolleiden Kirja". Ja siellä ovat kuolleiden hautakammiot, pyramidit, jotka ovat yhä olemassa. Egypti oli kytkeytynyt kuolemaan.

Balsamoinnin tuoksu näytti leijuavan yli koko Smyrnan. Mutta kuten muistatte, Egypti oli paikka, missä Joosefia syytettiin, ja väärin perustein. Ja Joosef joutui vankilaan. Ettekö voi nähdä sitä pientä kuvaa Kristukselle uskollisista pyhistä, seisoen pyhyudessa erossa ympäröivästä saastasta ja haureudesta. Kantaen todistusta Hänestä, koska saatana ja paholainen löi heitä, punoi juoniaan saadakseen heidät vankilaan - hiljentääkseen heidät. Tässä näemme sielunvihollisen toiminnan Jumalan ihmisiä vastaan. Ja rakkaat pyhät, älkää unohtako, Saatana on yhä sama, eikä hän koskaan muutu.

Siinä on vastaus kysymykseen: "kuka?". Ja se tuo jotain lohdutusta. Mutta sitten Herra jatkaa, ja vastaa toiseen kysymykseen: "miksi?". Miksi tämä kaikki sallitaan? Ettekö huomaa kuinka monet uskovat aikojen saatossa, todistaessaan Kristuksesta, joutuivat kohtaamaan ansoja, marttyyriuden ja jopa itse kuoleman, eivätkö he kohottaisi huudon taivasta kohti: "miksi Herra?". Miksi eivät Taivaat auta, miksei Kristus päästä meitä tästä? Miksei Hän tule tähän tilanteeseen? Tässä on vastaus: "että teidät pantaisiin koetukselle". Sana "koettaa" tarkoittaa testaamista. Se on sana jota käytetään, kun metallia laitetaan happoon, tuomaan esiin sen ominaisuudet - "että teidät pantaisiin koetukselle". Tässä on painostus, tässä on ongelmatilanne, ja tässä on vaino. Se tulee nostamaan esiin sen, mikä on todella näiden pyhien ominaispiirre. Se on vainon lopputulos läpi vuosisatojen.

Olen laittanut sydämelleni: jos olisimme olleet tuossa tilanteessa, veljet ja sisaret: olisimme kohdanneet Skotlannin vallanpitäjän, ei kovin kauan sitten, kun todistus Kristuksesta saattoi maksaa sinulle elämäsi. En koskaan aja pitkin tuota ylämaan tietä, katsomatta noita suolaisia vesiä siinä kohdassa, jossa eräs tyttö teloitettiin hukuttamalla nousuveteen. Olen myös seisonut kohdassa, jossa Sir Andrew poltettiin, jota roomalainen kardinaali katseli kotinsa ikkunasta tien toisella puolen - minä ihmettelin. Olen myös katsonut syvälle vankiholveihin ja miettinyt, mitä Kristus maksoi monelle - joutua sinne uskonsa tähden. Koetetut, testatut, happoon upotetut - tuomaan ulos tosi ominaisuudet. Eikö se ole sitä, mitä Joosefille tapahtui. Rautaa suolaan - miksi Herra häntä koetteli? Olosuhteet, kriisit, haasteet - hänen uskolliseen siihen, mitä Jumala oli hänelle paljastanut. Tässä on aivan sama tilanne.

Mutta vastaus on tämä: se on testaamisen aikaa. Tiedättekö, pyhät, emme ehkä joudu saman tuskan ja vainon kohteiksi, ja me olemme kiitolliset siitä. Mutta periaate on yhä aivan sama: Jumala kokeilee kansaansa.

Voisin tänä iltana antaa monia Uuden testamentin syitä, miksi Hän sallii tuskan ja vainon ja ongelmat pyhien elämässä. Olen aiemmin ollut monesti ymmälläni, kun olen tutkinut Sanaa, mutten ole enää: miksi Jumala valitsee pyhiä kokemaan kovia tuskia. Se on usein sellaista. En kuitenkaan ole huolissani heistä, mutta olen huolissani niistä, jotka eivät kärsi. Me tulemme pian Laodikeaan, mutta otan jo ennakolta: "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan". Voi kunka haluaisin lukea siinä: "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä autan ja voimistan", muttei se ole niin.

Tuskan olemassaololle on todistuksellisia syitä; Jumala voi käyttää niitä. Se on 1 Piet. luku 2: köyhyys joka saattaa tulla, koska olemme vieraita täällä. Koska meillä ei ole mitään juuria täällä. Me emme kuulu tänne. Sen vuoksi meitä kohtaa saatanallisia, paholaismaisia hyökkäyksiä, mikä yrittää tuhota todistuksen Kristuksesta. Ja sitä Jumala käyttää todistuksellisiin tarkoituksiin.

Saattaa olla kurinpitoon liittyviä syitä (katso Jaak. 5 tai Matt. 18). Muistatko palvelijan, joka annettiin vartijan käsiin, koska hän oli anteeksiantamaton palvelija. Siinä on kurinpidollinen syy. On myös muita syitä. On kasvatuksellisia syitä. On lapseus, joka on tuotava esiin, katso Hebr. 12. Pojan ominaisuus, joka voi kehittyä vain vaikeimmissa olosuhteissa. On myös ennaltaehkäiseviä syitä, palvelijalle, vieraalle, todistuksellisia pyhälle, kurinpidollisia pojalle kuten myös palvelijalle. Ehkäiseviä, 2. Kor. 12.: "annettu lihaani pistin, etten ylpeilisi".

Saatatte sanoa, miksi Jumala sallii tämän elämässäni? Älä pelkää sanaa "miksi". Koska et ole kapinallinen etsiessäsi Häneltä syytä. 1. Moos 25: "Jos näin käy, minkätähden minä elän". Jumala antoi tuolloin Rebekalle vastauksen.

Minun Vapahtajani sanoi ristillä: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?". Meille annetaan syvällinen näkökulma, mutta kaiken sen takana on tarkoitus. Saanko minä lohdutusta tänä iltana?

Mutta on kolmaskin asia: ei ainoastaan vastaus "kuka", eikä "miksi", vaan Hän antaa myös vastauksen kysymykseen "missä". Seuraava kysymys on: "kuinka kauan tämä kaikki kestää?". Ja tässä on vastaus, jonka Herra antaa: "teidän on oltava ahdistuksessa kymmenen päivää". Ehkäpä Smyrnan seurakunnalle se oli juuri tuon kymmenen päivää. Ehkä silloin oli kymmenen päivää todellista, raskasta kipua ja vainoa. Ehkäpä tällä on kytkentä siihen ajanjaksoon, jonka olen jo maininnut profeetallisesti, siihen aikaan oli kymmenen eri vainon jaksoa, jotka olen historioitsijoiden teksteistä löytänyt. Ehkä tällä on kytkentänsä siihen viimeiseen, syvimpään ja katkerimpaan vainoon Diocletianuksen areenalla, kun oli kymmenen vuoden intensiivisen tuskan jakso - vainoa pyhiä vastaan, jolloin lukemattomat saivat surmansa. Mutta mitä hyvänsä se onkaan, löytyy kaksi asiaa: on suopeutta ja suvereeniutta: tälle kaikelle tulisi loppu.

Ehkä loppu ei ole juuri silloin, kun sitä odotamme. Ja kun luette niistä, jotka ovat kuolleet Kristuksen tähden, uskonsa tähden, joskus ihmettelette, miksei Jumala tullut väliin? Miksei Jumala päästänyt siitä? Nuo kirjoitukset katakombien seinissä jotka kertovat pyhien rikkirevityistä sydämistä - miksei Jumala tuominnut tuota pahaa miestä? Miksei Jumala lyönyt häntä kuoliaaksi valtaistuimellaan? Miksi Jumala sallii sen? Mutta on kestettävä kymmenen päivää.

Suopeutta ja suvereeniutta, Hän antaa käskyn: "Älä pelkää näitä asioita, sillä niille joita tämä koskee, päämäärä on selkeä". On määrätty aika ja rajat sille, ja sen on itse Herra sanonut.

Ja vielä viimeinen lausuma - tässä on Kristuksen haaste. Koetan vetää sen yhteen kolmiosisaiseksi. Hän asettaa asiat pareittain, ja ensimmäinen osa on tämä: "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun". Tuo sana "uskollinen" heidän kulttuurissaan ja taustassaan, olisi heille hyvin tuttua. Se olisi uskollisuutta Hänen Persoonansa kohtaan. "Ole uskollinen kuolemaan asti" - eikö Hän muistuttanut heille, että Hän oli Se, joka kuoli. Ei siis ollut mitään syytä heidän pelätä. Kuten huomaatte, heidän uskonsa oli kihlattu Hänen Persoonansa. Se usko on joutunut tekemisiin Hänen tuskansa kanssa ja se on nostettu Hänen voimassaan. Ja tuossa tilanteessa Hän sanoo: "Tässä on Kristuksen haaste - ole uskollinen kuolemaan asti. Palkkioksi annan sinulle elämän kruunun".

Tässä on elämä, kuolema ja elämä, toisilleen kontrastina. Sana "kruunu" luonnollisesti on voittajan kruunu. Se puhuu itse elämästä, ehkäpä juuri elämä on se kruunu - laadukas elämä. Se indikoi, että fyysisen kuoleman tuolla puolen on elämää. Rakkaat pyhät, tänä iltana ihmettelen, koskettaako tämä sydäntämme. Jos Herra ei tulekaan, me kuolemme. Tulemme Hänestä todistamisen loppuumme. Pelkäänpä, ettei kovin moni meistä tule kuolemaan marttyyrikuolemaa. Mutta me tulemme kuolemaan. Olemmeko loppuun saakka uskolliset Hänelle? Kuolemaan saakka? Annettuamme Hänelle paikan sydämessämme, sallimmeko Hänen sanella elämämme tiet, kunnes elämän pieni päivä on ohitse ja Hän nostaa ylös elämän kruunun?

Sitten seuraavassa jakeessa Hän puhuu fyysisen korvan ja hengellisen korvan erosta. On se, joka tavoittaa tajuntani ja se, joka ei tavoita. Ja Hän sanoo: "Jolla on korva, se kuulkoon. Huomioitse ja pane toimeksi se, mitä olen sanonut". "se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo".

Sitten, viimeinen huomautus on tämä: "Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita". Tähän sisältyvänä on ensimmäinen kuolema. Heihin sattuisi fyysisellä tavalla. He joutuisivat kohtaamaan sen, mutta Hän sanoo: "Tässä on kolikon toinen puoli". "ei toinen kuolema vahingoita" - nyt veljeni, ette voi kääntää sitä toisin päin ja tehdä siitä vastakkaisuuden. Tämä on positiivinen lausuma. Se ei ole toivomme perusta, vaan se on toivomme vakuutus, joka on saatettu perille sydämiimme. Meidän täytyy tutkia Ilmestyskirjan loppujakso havaitaksemme, mitä toinen kuolema on. Mutta tuo toinen kuolema on äärimmäinen välimatka, turmio ja ero Jumalasta. Se on tulinen järvi - ja sitä ikuisesti. Mutta vastakohtana sille: fyysinen kuolema - ihmiset saattavat aiheuttaa sen teille, mutta sen takana on elämä joka on iankaikkista ja Herra itse sanoo: "Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita."

Tässä on Kristuksen haaste pienelle seurakunnalle, pienelle ryhmälle uskollisia pyhiä Smyrnassa. Pelokkaina, mutta Herra kytkee heidän ajatuksensa Itseensä, että he saattaisivat olla uskollisia kuolemaan saakka. Jumala siunatkoon meille Sanansa.

Jim Allen